

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2021. február 21.
(vasárnap)**

Horváth Géza

KI NYILVÁNÍTTATIK TISZTÁNAK?

Énekek: 130; 469

Alapige: 3Móz 13, 8. 13; 14,3-7

Imádkozzunk!

Olyan nagy ajándék az, hogy hozzád kiálthatunk, drága Urunk! Köszönjük, hogy nem is azon van a hangsúly, hogy mi kiáltunk, hanem azon, hogy te tudod, látod, ismered az életünket, hogy bizonyosságát adtad annak, szemeid rajtunk vannak, és füleid a mi kiáltásunkon. Valóban nem tudunk mást tenni, csak hozzád kiáltani, Urunk, azért, mert mindent tőled várunk, és mindenért neked szeretnénk hálát adni! Hadd magasztaljunk téged azért, hogy amit az éneken énekeltünk, az bizony igaz, hogy te engedelmes vagy! Köszönjük, hogy te elengedted a bűneinket, Jézus Krisztusban megbocsátottad a te néped bűnét, minden álnokságunkat, minden hitványságunkat, és Jézus Krisztus vére megtisztított minket. Köszönjük, hogy így állhatunk eléd, Urunk, őérte, őáltala, ő belé fogódzkodva, őrá hivatkozva a mi könyörgésünkben és kiáltásunkban.

Hadd magasztaljunk téged ezért a kegyelemért, ezért az aláhajló, bennünket felkaroló, felölelő, saját magadhoz szerető irgalmas kegyelmedért! Hadd köszönjük meg neked, hogy minden érdemünk nélkül karoltál fel bennünket! Magasztalunk téged, hogy a te népedet mindennel ellátod, és ezért a te néped boldogan biztathatja egymást, hogy „Izráel, azért, az Istenbe vesd a te reménységedet!” Azért, mert szent irgalma bőven, nagy messze kiterjed.

Engedd meg, hogy mi is ezt éljük át a gyülekezet közösségében, otthonainkban; betegágyon, kórházban; vagy gyászban, szomorúsággal tele; kételkedve vagy kicsinyhitűen, de mégis hadd éljük át együtt azt, hogy eléd járulunk, a kegyelem forrásához, a kegyelem királyi székéhez! Ajándékozz meg bennünket a te jelenléteddel; jelenlétedben szavaddal, drága igéddel, Urunk! Táplálj minket, kérünk, tőled való módon,

KI NYÍLVÁNÍTTATIK TISZTÁNAK?

hogy meg ne éhezünk, és meg ne szomjazzunk soha! Örök életnek beszéde van tenálad, ezért köszönjük, hogy hozzád jöhetünk!

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét olvasom a Mózes 3. könyve 13. fejezetének 8. és 13. verséből, majd egynéhány verset még a mai napra kijelölt igéből, a 14. fejezet elejéről. A megnevezett helyeken tehát, így szól hozzánk Isten írott igéje: *„És ha látja a pap, hogy ímé tovább terjedt a tarjagosság a bőrön: ítélje azt a pap tisztátalannak, poklosság az.(...) És ha látja a pap, hogy ímé elborította a poklosság annak egész testét: akkor ítélje tisztának a fakadékat; mivelhogy egészen fehérré változott az, tiszta az. (...) A pap pedig menjen ki a táboron kívül, és nézze meg a pap, és ha meggyógyult a pokloson a poklos fakadék: Akkor parancsolja meg a pap, hogy hozzanak a megtisztulandó emberért két élő, tiszta madarat, czédrusfát, karmazsint és izsópot; Azután parancsolja meg a pap, hogy az egyik madarat öljék meg cserépedényben, forrásvíz felett. Az élő madarat pedig, vegye azt és a czédrusfát, a karmazsint és az izsópot; és mártsa be azokat és az élő madarat a megölt madárnak vérébe a forrásvíz felett. És hintse meg a poklosságból megtisztulandó embert hétszer, és ítélje azt tisztának; az élő madarat pedig bocsássa szabadon a mezőre.”*

Kedves testvérek, most, hogy a Mózes 3. könyvét olvassuk, előfordulhat, hogy a testvérek felteszik azt a kérdést, hogy hát minek ezt nekünk egyáltalán olvasni? Itt egy sor olyan dolgot olvasunk, ami persze, akkor probléma volt, mint betegség, rágal, fertőzés, na de hát mi már nem ilyen fertőzéssel küzdünk, hanem a Covid-dal, amely egészen más természetű, és egészen más a gyógy mód! És lehet, hogy a testvérek azt mondják, hogy akkor ezt átugorjuk, nem is olvassuk!

Amikor belenézünk egy részletébe a Mózes 3. könyvének, hogy hogyan rendelkezett Isten a poklosokról és magáról a poklosságról, milyen utasítások, tennivalók vannak, akkor meg fogjuk nézni, hogy mit jelentenek ezek! Olyan megoldó kulcsot szeretnék adni a Mózes 3. könyvéhez, amit több ilyen fejezetre lehetne alkalmazni! Majd meglátjuk, hogy egymás után jönnek nagy bibliai igazságok, olyan tanítások, amelyek előfordulnak az Ószövetségben, az apostoli levelekben, az első gyülekezetek életében, csak meg kell találnunk azt a párhuzamot, azt az ígét, amely erről szól az Újszövetségben, amit itt olvasunk ezekben a versekben.

Hogy ezek mennyire vonatkoznak ránk, majd meg fogjuk látni, most különösképpen csak három dologról fogok szólni. Először is: Mi mutat a mi Urunkra ezekben az igeversekben? Milyen az élő Isten kapcsolata az ő népével? Milyen az a szeretet, amellyel Ő az ő népét körülveszi? Aztán majd meg fogjuk látni azt, hogy mit jelentett az egyes ember életében ez a poklosság ott, akkor az Ószövetségben, és harmadszor majd arról szeretnék szólni, hogy hogyan jelenik meg ez a gyülekezet közösségében, egy-egy gyülekezet életében!

Az első, amiről szeretnék szólni, hogy amikor ezeket az ígéket olvassuk, akkor mindig azt kell meglátnunk, hogy Istennek az ő népe irányában vannak elvárásai, vannak utasításai, amelyeket be kell tartani! Tehát, Isten népének az élete az Ószövetségben nem folyt parttalanul, nem összevissza ment minden, mint ahogy az Újszövetségben is ott van, hogy a gyülekezetben mindenkinek ékesen és szép renddel történjenek! Ennek mindig az az alapja, hogy Isten hogyan rendeli el a közösség életét, hogyan van jelen egy nép életében, hogyan akarja őket pásztorolni, vezetni, tanítani,

nevelni, tisztítani. Minderről kell, hogy a mai alkalommal beszéljünk, mert az ember, aki itt az Ószövetségben szerepel, akin megjelent a poklosság, az tagja volt egy közösségnek, a gyülekezetnek, Isten népéhez tartozott, és ezért, ami vele történt, az nem volt magánügy. Nem csak a saját betegsége volt, hanem egy olyan betegség, amely az egész gyülekezetre is tartozott.

Azzal kezdődik a mai ige, amit felolvastam, hogy „És ha látja a pap, hogy ímé, tovább terjedt a varasodás a bőrön: ítélje azt a pap tisztátalannak, poklosság az.” Tehát, a paphoz kellett menni, a pap ítélte azt a betegséget annak, ami. Ez a poklosság úgy kezdődött, hogy a bőrön megjelent egy egészen picike kis valami, körülbelül akkora, mint egy gombostű hegye, de ez már aggodalomra adott okot. Ma is, ha valaki a bőrén felfedez valamit, azt mondja, hogy menjünk el egy bőrgyógyászhoz, mert ez aggodalomra ad okot! Amikor a bőrgyógyász megnézi, akkor azt mondja: tessék visszajönni majd két-három hét múlva, mert meg kell figyelni, hogy mondjuk terjed-e, nagyobb lesz-e, elváltozik-e a színe annak a picike valaminek.

Látjuk, hogy a Bibliában Isten pont így rendelkezett. Hogy a mi Urunk, milyen áldott orvos, innen is lehet látni. Azt mondja: nézze meg a pap, küldje el, majd egy hét múlva jöjjön vissza! Aztán bizonyos esetekben még egy hetet ad, és akkor nézi meg, hogy az eredetihez képest mi a változás. Azért, mert az a kis gombostűnyi pont, ami megjelenik a bőrön, az már az eredetihez, az egészségeshez képest is egy elváltozás. Amikor elkezd terjedni vagy növekedni, az még nagyobb eltérés, és akkor a pap jelentse ki, hogy az illető tisztátalan!

És most szeretnék arról szólni, hogy milyen fontos gondolat a Szentírásban az eredetitől való eltérés! Hogyha megjelenik a bőrön valami, az nem jó jel; az eltérés az eredetitől. Ha megnézzük az egész Szentírást, akkor pontosan azt láthatjuk, hogy az ember életében minden romlás, rontás és a bűn tulajdonképpen az eredetitől való eltérés. De mi tudjuk, hogy milyen az eredeti! Nekünk ahhoz kell viszonyítani, hogy milyen az eredeti! Én úgy szeretem azt a hitvallásunkban, mikor az ember bűnéről van szó: tehetetlenek vagyunk minden jóra, minden gonoszra viszont hajlandók. Tehát, amit Isten parancsol, hogy tegyük, azt nem fogjuk megtenni, amit Isten parancsol, hogy ne tegyük, azt meg örömmel és dalolva véghezvisszük. Minden gonoszra hajlandók vagyunk. És akkor felteszi a kérdést a hitvallásunk: Isten, ilyennek teremtette az embert? Mi volt az eredeti? Azt mondja: nem! Isten az embert jónak teremtette, vagyis bűn nélkülinek, és a saját hasonlatosságára, azaz valóságos igazságban és szentségben. Igazságban, hogy megfelelő legyen Isten akaratának, és szentségben, hogy Isten szolgálatára, rendelkezésére álljon!

Testvérek, tulajdonképpen, amikor a bűnről beszélünk a Bibliában, akkor mindig az eredetihez kell visszamennünk: eltér-e az eredetitől? Mi a bűn? Az eredetitől való eltérés, az a romlás, amely megjelent az emberben. Lehet, hogy először csak úgy, mint egy pontocska, aztán elkezd terjedni. A pap ítélje tisztátalannak! Tehát, van összehasonlítási alap, mert Isten az embert arra teremtette, hogy vele örökké tartó boldogságban éljen, őt dicsérje és magasztalja! Így teremtettünk, erre rendelt bennünket Isten, és nézzünk körül, testvérek, hogy ettől milyen az eltérés!

Éppen a múlt héten mondta egy testvérünk, hogy az utcán hallott valakit egy irtózatosat káromkodni. Ez nem ritkaság, hogy valaki káromkodik, de tudjuk, hogy mi az eredeti: Istent dicsérje és magasztalja az ember! Tehát, ha valaki szidja és káromkodik, akkor az az eredetitől való eltérés. Nemrég volt a házasság hete, és nagyon sok jó dolog elhangzott azon a héten. Isten igéje elmondja, hogy mi az eredeti,

KI NYÍLVÁNÍTTATIK TISZTÁNAK?

és ma nagy felháborodás van, hogy miért olyan nagy dolog az eltérés? Miért olyan nagy dolog, ha valaki más? Miért olyan nagy dolog a másság? Az esetleg betegség? Nem. Az bűn. Azért, mert eltér az eredetitől. Isten megmondta, hogy mi az eredeti, mi a mérce az ő igéjében. Az 1Péter 3,1-ben leírja Isten, hogy mi az a házasság, ami neki kedves, ami előtte szent, amely betölti a feladatát, és ami ettől eltér, azzal már foglalkozik Mózes. Már a Mózes törvényében ott van, hogy ettől hogyan tértek el. Ilyen a sodomiták bűne, az állatokkal való fajtalankodás, és ott van az Újszövetségben is, amikor azt mondja Pál apostol, hogy még a gyülekezetben is eltértek az eredetitől. Az 1. Korinthusi levél 5. fejezetében olvashatunk erről.

Azt mondja Pál apostol: olyan eltérés van néhol, némely tagnál, ami még a világban is megállná a helyét! Még a pogányok között is megállná a helyét! Isten szent gyülekezetében, amely összejön, hogy az apostoli tanítást hallgassa, hogy imádkozzon, hogy úrvacsorázzon, hogy Krisztus keresztyére nézzen, és Pál azt mondja: testvérek, ilyen eltérés van? Ilyen elrugaszkodás van az eredetitől? Olvassátok így az apostoli leveleket, amikor az apostolok megírják a gyülekezeteknek, hogy mik ezek az eltérések az eredetitől!

Milyen érdekes, hogy Isten mindig gondoskodott arról, hogy valakik az ő nevében eljárjanak, az ő megbízása alapján! Amikor a pap eljárt; nem önkényeskedhetett, őt kötötte az az előírás, amit Isten adott mindenkben. Az Úr minden, mindenkben. Szeretném, ha látnánk, hogy amikor Isten rendelkezik a gyülekezetekben a népe életére nézve úgy, mint közösség, a közösségben, mint az egyén, mint a tag életére nézve, akkor ebben Istennek a bennünket féltő, óvó, csodálatos szeretete van! A papot is kötötte ez, aki az Isten utasítása alapján kellett, hogy eljárjon, hogy nézze meg! A pap nem lehetett részrehajló, nem lehetett engedékeny, nem lehetett túl kemény. Egyetlen dolog lehetett az életében, hogy hű legyen ahhoz, aki őt megbízta azzal, hogy végrehajtsa, amit az Úr elrendelt.

„A pap megnézte.” Két üzenetét hadd mondjam el ennek! Ha látja a pap, hogy a varasodás ott van ezen a bőrön, ítélje a pap tisztátalannak, poklosság az! De ha látja a pap, hogy a poklosság elborította annak egész testét, akkor ítélje tisztának, mivel hogy egészen fehérre változott, tiszta az! Mi szólal itt meg? Itt megszólal az ember bűnhöz való viszonya. Amikor az ember azt mondja valamilyen bűnre, hogy „ó, hát ezzel nem kell foglalkozni, ez még nem olyan nagy dolog!” „Csak egy kis gombostűnyi, egy kis borsónyi valami van a bőrön, egy pici elváltozás, ez nem olyan nagy dolog!” „Tulajdonképpen a többi rendben van!” Nem tudom, ismeritek-e ezt a mondást, hogy „egy-egy bűn azért kísért!” „Egy-egy bűn megkörményékez, de a többi az hagyján!” Ahogy a gazdag ifjú is: „Mester, mindezeket megtartottam ifjúságomtól fogva”, aztán kiderül, hogy „egy fogyatkozás van benned”. Tehát, ott van a kis gombostűnyi elváltozás, és kiderül, hogy a 10. parancsolaton elbukik.

Ilyen ember az, aki úgy gondolja, hogy a bőrén csak egy pici kis leprás poklosság van. „Csak egy pici kis folt van az életemben!” Dávid király nem úgy állt az Úr elé, hogy „van egy kis házasságtörés az életemben, de hát másnak is van”, hanem úgy állt az Úr elé: „vétkemet bevallám néked, bűnömet nem fedeztem el. Azt mondtam, bevallom hamisságomat az Úrnak, és te elvetted rólam bűneimnek terhét.” Dávid király úgy állt az Úr elé, hogy „egyedül ellened vétkeztem és cselekedtem azt, ami gonosz a te szemeid előtt”. Vagy, ahogy a farizeus és a vámszedő áll meg. A Lukács evangéliumában olvassuk, hogy megáll a farizeus a templomban, és hivatkozik mindarra, ami az ő életében ép: milyen vallásos cselekedetei vannak, mit adott, meg mennyit

imádkozik. Mintha azt mondaná: ó, hát, egy kis bűn talán van, de még én sem tudom, hogy mi!

Egyszer azt mondta nekem valaki: tiszteletes úr, bevallom a bűnömet, de tessék már megmondani, hogy mit! Ilyen, amikor az ember nem látja. Amikor az ember magáról azt gondolja, hogy minden rendben van, minden stimmel. A vámszedő nem ismer odamenni, csak úgy megáll hátul. És mit mond? „Isten, légy irgalmas nékem, bűnösnek!” Azt mondja a vámszedő: tulajdonképpen az egész életem fekély, ragály. Az egész életem poklos, és ha Isten nem könyörül rajtam, akkor elveszett. Ő ki tudja mondani ezt a mondatot: éppen ezért, Isten, légy irgalmas nékem, bűnösnek! És mit mond az ige? „Ez megigazulva ment alá, hogy nem amaz.”

Tehát, megszólal az Ószövetségben a megigazulás vagy az igazsá nyilvánítás tana, mert azt mondja a pap, hogy ha csak egy kis folt van a bőrön, az tisztátalan, de a következő vers arról szól: de ha elborította a fekély, ha mindene gennyes, akkor nyilvánítsa a pap tisztának, mert tiszta az. És Isten itt felragyogtatja azt a csodálatos tant, amit Pál apostol kifejt a Rómabeliekhez írt levélben és a Galáciabeliekhez írt levélben. Amit az Újszövetség több helyén olvashatunk: aki úgy érzi, hogy ő nem bűnös, annak megmarad a bűne; aki úgy érzi, hogy elveszett, mert „elborított engem”, azt meg Isten tisztának ítéli Krisztusért.

Pál odaáll az Úr elé, és azt mondja: „óh, én nyomorult ember, kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből?” És elmondja: nem lakozik bennem, azaz az én testemben semmi jó. Az ember lelki látképe ez: nem lakozik bennem semmi jó. „Uram, semmi kegyelemre méltó nincs bennem, és te mégis kegyelmes vagy! Minden ítéletre méltó megvan bennem, és te mégis felmentesz!” Ézsaiás könyve 1. fejezetében olvassuk: „Minden fej beteg, és minden szív erőtelen.” Az egész test tiszta poklosság. Az egész test tiszta kelés, amelyet ki nem nyomtak, olajjal sem gyógyítottak. Nincs egy négyzetcentiméternyi épp hely a testen. Azért testvér, mert miután eljutsz ide, és magadat így látod az Isten jelenlétében, szentségében és tisztaságában, akkor nem tudsz mást mondani, mint azt, hogy „óh, én nyomorult ember”, és Isten akkor ragyogtatja fel számodra az ő kegyelmét és igazságát, és azt mondja, hogy tiszta az! Vajon átélted-e már ezt, amikor Isten azt mondta: tiszta az?

Emlékszem, amikor a saját életemben egyszer nagyon mélyen voltam, Isten pont akkor keresett és pont akkor szólított meg, és pont akkor hívott el. Amíg magamban, a vallásosságomban, meg az akkori szolgálatomban bíztam, vagy reménykedtem, és úgy gondolkoztam, hogy nincs olyan nagy baj azért alapvetően, akkor eljutottam oda, hogy „Ha nem jössz segélyre, Jézus, Kialszik minden remény, És itt a vak éjbe’, Jézus, A mélybe’ veszek el én!” Akkor hajolt le hozzám az a kegyelem, mely rég utánam járt, ki tévelygőn, vakon, bolyongtam utamon, és akkor rám talált. Akkor emelt fel, és azt az ígét adta nekem az Úr, hogy „aki ígét kapott, hirdesse ígémet igazán!” „Aki álmodt, mondja meg, hogy csak álom volt, de aki ígét kapott, hirdesse ígémet igazán!”

A Mózes 3. könyvében felsejlik a Golgota keresztje és az evangélium titka, és azt mondja: a pap nyilvánítsa tisztának, mert tiszta az! Igen, de ehhez el kell jutni oda, hogy „Jövök, semmit nem hozva, Keresztedbe fogózva, Meztelen, hogy felruházz, Árván, bízva, hogy megszánsz; Nem hagy a bűn pihenést: mosd le, ó, mert megemészt!”

Egy 18. századi ige hirdető olyan szépen írta le, hadd mondjam el, ha valaki még nem hallotta, hogy hogyan kell elképzelnünk azt, hogy Isten tisztának nyilvánít valakit! Azt mondja: gondoljátok el, hogy van egy bírósági tárgyalás, ahol a bíró maga Isten, mégpedig mint megsértett bíró. A vádlott a bűnös; a vádolók a Sátán, a lelki-

KI NYÍLVÁNÍTTATIK TISZTÁNAK?

ismeret és a törvény. És amikor meglátszik az, hogy a bűnös az bűnös, és nem egyebet, mint halálos ítéletet érdemel, előáll a Szentlélek, a Vigasztaló, a Pártfogó, és rámutat a kezesre, Jézusra. Miután az Atya meglátja a kezeset, a Fiút, azt mondja: szabad vagy, mehatsz! Nincs halálos ítélet!

De boldog, aki ezt megérti: nincs kárhozható ítélet! „Az írás széjjeltépve, Szabad vagyok, szabad! Tudom, hogy megvevél Te, Megváltál, ím, magad.” Jézus Krisztus azért jött, azért áldozta oda magát, és azért ontotta az ő véré, hogy a poklosságunkból, a bűneinkből tisztának nyilváníttassunk, s bennünket ne ítéljen meg Isten a bűnünk következményeivel! Egy igehirdető mondta azt egyszer: testvérek, a bűnben nemcsak maga a bűn szörnyű, hanem annak a következménye, annak a büntetése is! Hiszen a Bibliából tudjuk, hogy Isten a bűnt ideig és örökkévaló büntetéssel akarja büntetni. Ezért Jézus Krisztus nemcsak a bűnből szabadító, hanem a bűn következményeitől is megment bennünket. Nemcsak a bűnt rendezte el Jézus, hanem az Atya előtt elrendezte a következményt is. A kegyelem tehát átfogó!

Ó, de boldog, aki megismeri ezt a kegyelmet! Tiszta lehetsz a Bárány vérében! Milyen csoda, mikor az ember ezt átéli! Ma megtelik-e vajon a szívünk ezzel a bizonyossággal és az e felett való örömmel? Vajon tudjuk-e Pál apostollal együtt, hogy ez a Jézus Krisztus ismeretének a páratlan gazdagsága? A szívünkéből felfakad a hála, odaadjuk, odaáldozzuk magunkat az ő követésére és az ő szolgálatára.

Harmadszor, hadd szóljak arról, hogy hogyan volt ez a poklos egyén a közösségben, mert az egyén a gyülekezethez is, Isten népéhez is tartozott. Voltak rendelkezések: az ilyen embert ki kellett zárni, ki kellett rekeszteni a közösségből. Itt nem a népbetegség gyógyításáról, hanem a gyülekezet közösségéről van szó, amikor a gyülekezetben bűn van valakinek az életében. Gondoljatok Mirjamra, akinek a poklossága, bűne miatt megállt az egész nép, és nem mehettek tovább addig, amíg meg nem tisztult! Az egyén a közösség, a gyülekezet tagja behozza a bűnét a közösségbe, a gyülekezetbe, és ez az egész közösségre rányomja a bélyegét, hatással van rá. Ezért Isten rendelkezett: vagy ki kellett küldeni, vagy be kellett vonni. Volt, amikor ki kellett rekeszteni, és volt, amikor a pap kiment hozzá, és behozta. Bemutatták az áldozatot, mert e nélkül nem lehetett. Vitte a két madarat – ez van a mai igénkben –, az egyiket levágták, kifolyt a vére, a másikat szabadon engedték.

Egy igehirdető ezt mondja: „Utal ez nekünk Jézus Krisztus halálára és feltámadására minden bizonnyal, hiszen új életünk alapja ez. Jézus halála és feltámadása, a megszerzett üdvösség, örökélet és a ránk szabott, a nekünk átadott, a ránk ruházott üdvösség és örökélet, amit oda is adott nekünk. Nemcsak megszerezte és magánál tartotta, hanem odaadta az övéinek, a hívőknek. Igen, a szentség és a kegyelem voltával állunk itt szemben. Azért, mert Isten szentsége senkit nem tűrhetett meg a gyülekezetben, ha kívül kellett lennie, de a kegyelem senkit sem hagyott kívül, akinek bent volt a helye.”

Erről beszél Péter apostol 1. levelének 1. része. Figyeljük meg, hogyan vonatkozik ez a Mózes 3. könyvére! Azt mondja: „Mint engedelmes gyermekek, ne szabjátok magatokat a ti előbbi kívánságaitokhoz... Hanem a miképpen szent az, a ki elhívott titeket, ti is szentek legyetek teljes életetekben; Mert meg van írva: Szentek legyetek, mert én szent vagyok! És ha Atyának hívjátok őt, a ki személyválogatás nélkül ítél, félelemmel töltsétek a ti jövevénységeitek idejét. Tudván, hogy nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg a ti atyáitoktól örökölt hiábavaló életetekből. Hanem drága véren, mint hibátlan és szeplőtlen bárányén, a Krisztusén: Lelketeket

az igazság iránt való engedelmisségben képmutatás nélkül való atyafiúi szeretetre tisztítván meg a Lélek által, egymást tiszta szívből buzgón szeressétek; Mint a kik újonnan születettek nem romlandó magból, de romolhatatlanból...”

De ugyanerről szól még a Zsidókhöz írt levél 3. fejezetében az ige, vagy az előbb említett 1. Korinthusbeliekhez írt levél 5. fejezete, amikor Isten a gyülekezetben semmit, ami az eredetitől eltérő volt, nem tűrt meg. Ez volt az első gyülekezetek lelkisége, testvéreim! Ami tanítás tekintetében eltért, azt nem tűrték meg. Pál apostol nagyon sokat foglalkozik azzal, hogy a gyülekezetekbe jönnek a tévtanítók, és kitalálnak hol ezt, hol azt. Jönnek az ötletekkel, idegen teológiával, és nem azt mondja Pál apostol, hogy: testvérek, fogadjátok be; legyetek toleránsak; ő azt hiszi; ő azt tanulta, neki az a jó; ő azt szereti, hanem azt mondja: nem, az ilyet ki kell rekeszteni!

Ami eltért a tiszta evangéliumtól, a Bibliától, a Szentírástól, az Isten kijelentett akarától – mindegy, hogy mennyiben tért el, egész testet elborító egészen más tanítás, csak egy gombostűnyi poklosság vagy egy kis csúsztatás – arra azt mondani, amit Méliusz Juhász Péter mondott annak idején a debreceni zsinaton, amikor előállt valaki az unitárius tanokkal: ott az ajtó, tessék kimenni! Magának itt közöttünk semmi helye nincsen! Igen, mert ez biblikus. Nem biztos, hogy humánus, de tudjuk, hogy mi nem a humánust követjük, hanem azt, ami a Bibliában elő van írva. Lehet, hogy szeretetlennek tűnik az emberrel szemben, de Istennel szemben ez szeretet. Azért, mert a Bibliában a szeretet, az az Istennek való engedelmisség. Istennek kell inkább engedni, mint az embereknek!

Az apostolok rendelkeznek arról, hogy a kulcsok hatalmával élve meg kell vizsgálni dolgokat, ügyeket, életeket, bűnöket, és a kulcsok hatalmával élve rendezni kell ezeket a gyülekezetben. Arról is beszél a Biblia, hogy csak a gyülekezetben kell rendezni. Nem kell sehova futkosni gyülekezeti ügyekkel! Sehol nem beszél a Biblia arról, hogy majd valamilyen egyházi bíróság ezt elrendezi. Nem! A gyülekezetben vannak hívó atyafiak, vének, előjárók, akik az Istentől feladatot kaptak; azt mondja: tessék elrendezni! Tessék inteni! Tessék feddeni! Tessék figyelmeztetni! Testvérek, ha kell, akkor ki kell rekeszteni!

A mi gyülekezeteinkben 50-60 évvel ezelőtt még működött a fegyelem valamennyire. Ez általában arra vonatkozott, hogy például az úrvacsorától eltiltottak valakit, aki nyilvános bűnben élt. Persze, ha valaki nem úrvacsorázik, azt nincs mitől eltiltani! Ha valakinek az úrvacsora nem fontos, mert anélkül is nagyon jól megvan évekig, nem lehet vele büntetni. Akinek fontos Jézus parancsát betartani: „ezt cselekedjétek az én emlékezetemre”, annak büntetés! És rendelkezett az apostol. Meddig kell kirekeszteni valakit? Menjen ki hozzá a pap, mutassa be az áldozatot, és ha tisztának nyilvánítja, visszajöhet. Mindig rendelkeztek az apostolok arról, hogyha van bűnbánat, ha van megtérés, ha van szánakozás, ha van Jézus Krisztus véérébe való kapaszkodás, akkor azt az embert ismét úgy kell tekinteni, mintha semmi bűnt nem tett volna. A gyülekezet tekintse tisztának!

Igen, erről van szó itt a tanításban: a pap nyilvánítsa tisztának a testet, amikor a poklosság már egészen elborította! Most nem az orvosi részt akarom ebből kiemelni, hogy persze, akkor már lehet, hogy a betegség nem volt fertőző, meg akkor már kijött rajta, én nem ezt látom benne, hanem azt, hogy amikor elborította, akkor mondja azt, hogy tiszta! Azt mondja Jézus valakinek: megbocsáttattak néked a te bűneid! A másinak azt mondja: ő nagyon mélyről jön, neki több bűne bocsáttatott meg. Az az aszszony igazán érzi, hogy őt elborította a poklosság, a paráznaság a szexualitás terén,

KI NYILVÁNÍTTATIK TISZTÁNAK?

és amikor Jézus feloldja, és az Úr tisztának nyilvánítja, akkor ő kiönti a szíve háláját, melegét és szeretetét ezért a kegyelemért.

Ott van az evangélium, Jézus Krisztus keresztje az Ószövetségben! Jézus maga mondta, hogy „Mózes rólam írt”. Hát akkor így olvassuk, testvéreim! Ezt maga az Úr mondta, akkor ne tegyük félre a Mózes 3. könyvét! Ne tegyük félre ezeket az ígéket, hanem keressük bennük a lelki üzeneteket, és a hitéletünkre, meg a gyülekezeti életünkre vonatkozó drága tanításokat, és áldjuk azt az Urat, akinek mindehhez köze van! Aki a Tízparancsolatot azzal kezdi, hogy „Én, az Úr, vagyok a te Istened”, és mivel én a te Istened vagyok, ezért nekem lehetnek szabályaim, rendelkezéseim, utasításaim, amire nem is kérdezhetitek, hogy miért, mert Isten azt mondja: csak! „Azért, mert nekem így tetszett.” „Azért, mert így jelentettem ki, így tártam elétek, így adtam nektek.” Így vették azok, akik bennünket tanítottak. Így vették az apostolok, így adták át. Így járt el a pap, ige szerint, utasítás szerint, szabályok szerint, az Úr szerint.

Kívánom, hogy mindannyian érezzük ezt a boldog örömet: igen, engem is egyszer elborított, és amikor megsokasodott a bűn, annál inkább kiáradt a kegyelem, és tisztának nyilvánított engem Jézusért, az én drága Megváltómért!

Ámen.

Imádkozzunk!

Nagy hálaadással köszönjük neked, Urunk, hogy ígéd örökre megmarad. Áldunk téged, hogy lelki üzenetek és tanítások vannak ezekben a részekben is, amelyekről sokszor azt gondoljuk, hogy már nem aktuálisak, nem ránk vonatkoznak, vagy nálunk már nincs ilyen betegség. Köszönjük, hogy felfedted nekünk, hogy a lelki betegségünk, a bűn mindig velünk fog jönni, mindig velünk jár egészen addig, míg egyszer majd el nem megyünk abba a hazába, arra a helyre, ahol nincs bűn, csak örökös öröm, ujjongás, és Jézus Krisztus, a mi drága Megváltónk közelében magasztalhatjuk őt, a Bárányt.

Ámen.

469. ének

1. Jézus, nyájas és szelíd, Láss meg engemet,
Hallgassad meg, hú Megváltóm, gyermekedet!
2. Bűnöm láncát oldja fel Kegyelmed s a hit;
Törjed össze balga szívem bálványait!
3. Szabadságot adj nekem És tiszta szívet,
Vonj magadhoz, Jézusom, hogy járjak veled!
4. Vezess engem utadon: Magad légy az út,
Melyen lelkem a halálból életre jut.
5. Jézus, nyájas és szelíd, Láss meg engemet:
El ne engedd, hú Megváltóm, már kezemet!